

[Ole Bjørn Kraft.]

og sparsommelighed på alle de områder, hvor det overhovedet er muligt. Jeg tror, at en lidt mere konsekvent optræden fra regeringens side i spørgsmål om restriktionerne ville kunne tilvejebringe en besparelse, og jeg efterlyser resultater af de offentlige forenklingsbestræbelser, som har været udfoldet siden krigens afslutning. Administration er jo dyr i dobbelt forstand. For det første fordi centraladministrationen beslægtet arbejdsstyrke, som ellers kunne være anvendt i produktionslivet, og for det andet fordi restriktionssystemet optager en væsentlig del af erhvervslivets arbejdstid.

Det, som er det alvorligste i den nuværende situation, er den trusel, som de høje skatter retter mod befolkningens vilje til arbejdsomhed og sparsommelighed. Naturligvis har det ærede medlem hr. Gustav Pedersen formelt ret, når han siger, at man ikke med rette kan hævde, at det ikke kan betale sig at forøge sin indkomst, men det er ikke det centrale i spørgsmålet. Det centrale er, at vi nu har nået et stadium, hvor den almindelige befolkning begynder at betragte det som problematisk, om der virkelig kan være nogen fornøjelse ved en indkomstforøgelse. I det hele taget foregår der jo en indkomstudjævning her i landet, som vi i høj grad må anse for at være uhensigtsmæssig og hemmende for initiativ, arbejdsomhed og sparsommelighed. Tjenestemandslønningerne er det klassiske eksempel herpå, men de fordele, der ydes den del af befolkningen, som ligger under sygekassegrænsen, og nu videre til den del af befolkningen, som ligger under pristalsbudgettet — det danske samfunds indkomstmæssige jerntæppe — er også ensbetydende med en om sig gribende udjævning af indtægterne. Det er samtidig en given ting, at det er de såkaldte mellemindkomster, de indkomster, der ligger fra ca. 7 000 Kr. og opefter, som er blevet særligt hårdt ramt af skattelovgivningen, idet progressionen i skattesatserne her har været forholdsvis størst sammenlignet med tiden før krigen.

Hvis man ser på en skatteborger, der har omkring 5 000 kr. i indtægt og ser på de fordele, som han på mange måder nyder: ingen forøgelse af skatterne, rabatkort, hjælp på mange forskellige områder, og så ser på en mand, der har 7 000 kr. i indtægt, så rejser sig virkelig det spørgsmål, om der er nogen egentlig opfordring for manden med de 5 000 kr. i indtægt til at søge at øge sin indtægt til 7 000 kr.

Det er derfor også for disse indtægter fra 7 000 kr. og opefter, mellemstandens indtægter, at det ud fra en samfundsmæssig betragtning vil være godt at kunne give lempelser.

Det er naturligvis ikke her stedet at debattere det materiale, som er forelagt i skattekommissionen, men finansministeren har bebudet, at han vil pille enkelte af kommissionens gode ideer ud for at fremsætte dem som lovforslag her i tinget allerede i indeværende samling, heriblandt tanken om at afløse det nuværende børnefradrag med et børnetilskud. Det er en tanke, som for så vidt kan være velberettiget, men betingelsen er, at den ikke realiseres på en sådan måde, at den, når det kommer til stykket, betyder en merudgift for alle de forsørgere, der har indtægter på omkring eller over sygekassegrænsen, fordi de får mere ud af den nuværende skattefrihed, end de ville kunne få ud af et kontant tilskud. Noget sådant vil mit parti — det siger jeg på forhånd — under ingen omstændigheder medvirke til.

Så hævder man, at det er den såkaldte skattefradragetsret, der har givet mellemindkomsterne den kraftige progression og altså den høje skat. Det er et af de argumenter, man kører i marken for skattefradragets ophævelse, at der herved kunne tilvejebringes en lettelse for mellemstandens indkomster. Man skulle mene, at der var andre midler. Den mellemkommunale skat blev i sin tid også gennemført med løfte om en skattelempelse, som siden viste sig ganske at udeblive, og derfor tror jeg ikke, at det i det lange løb giver bonus for skatteyderne, hvis de giver skattefradragetsretten fra sig. Jeg siger ikke noget til, at ræven snakker for de gæs, men jeg tror, at mellemstanden vil gøre klogt i at lade være med at optræde i gåsens rolle. I det hele taget er det jo betegnende for mange af de skatteforslag, som er fremme i tidens debat, at de i særlig grad vil ramme mellemstanden. Det er tilfældet med kapitalvindingsskatten, det er tilfældet med den skærpede ejendomsbeskatning, med grundværdistigningen og med kravet om, at erhvervslivets udøvere skal optage de varer, de forbruger fra egen forretning, til detalpris. Alle de spørgsmål kommer vi til at diskutere, men jeg tror ikke, at den højtærede minister skal regne med tilslutning fra det konservative partis side til en række skattereformer, der teoretisk kan være mere eller mindre berettigede, hvis konsekvensen deraf bliver, at den mellemstand, der i forvejen er hårdest trykket af skatterne, skal komme til at føle skattetrykket endnu hårdere end før.